

หรือความจริงเป็นแค่เจตนาอันบริสุทธิ์และสัจธรรมของเด็กน้อย
TRUTH: JUST PURE INTENT OR REALITY FOR KIDS

รพีพร ธงทอง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีล้านช้าง

อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

Rapeeporn Thongtong, Ph.D.

Mahamakut Buddhist University, Srilanchang Campus,

Chum Phae District, Khon Kaen.

Corresponding Author E-mail: aounlovely@yahoo.com

บทคัดย่อ

การคิดจริง การพูดจริง และการกระทำแต่ความจริง สามารถเปลี่ยนอนาคตและโลกได้ ด้วยการมีธรรมชาติของความรักอันบริสุทธิ์ในใจเป็นพื้นฐานเช่นเดียวกับความบริสุทธิ์ของเด็ก

คำสำคัญ: ความจริง, เจตนาบริสุทธิ์, สัจธรรมของเด็กน้อย

Abstract

The true thought, the true speech and true action can change the future and the world by the nature of pure heart such as purification of kids.

Keywords: Truth; Pure Intent; Reality of Kids;

บทนำ

สังคมปัจจุบันเป็นสังคม “โลกาภิวัตน์” ซึ่งมีฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นพลังขับเคลื่อนสังคม ทำให้เกิดการไหลของข้อมูลข่าวสารจากพื้นที่หนึ่งไปยังพื้นที่หนึ่งได้ด้วยความรวดเร็ว ที่ส่งผลต่อระบบสิ่งแวดล้อม ประชากร เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม อย่างมากมายแล้วแผ่ขยายเป็นวงกว้าง (อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุล และธงพล พรหม

สาขา ฦ สกลนคร. 2557: 2) สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ตามยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลต่อพฤติกรรมรุนแรงและสภาวะจิตเบี่ยงเบนเพิ่มขึ้น (สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2559: 1-2) การเปลี่ยนแปลงรูปแบบจากสังคมการเป็นผู้ให้เป็นผู้รับ ผู้คนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม เน้นให้วัตถุเพื่อชดเชยการให้ทางใจ การใช้ชีวิตของคนยุคใหม่กำลังประสบกับวิกฤตการณ์หลายลักษณะ เช่น ความรู้สึกที่ห่างเหินครอบครัว การบริโภควัตถุนิยมสูงขึ้น ความเชื่อความศรัทธาในศาสนา จริยธรรมและความดีน้อยลง ความสามารถในการควบคุมตัวเองน้อยลง ฯลฯ (สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2559: 2) จะเห็นได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความเจริญก้าวหน้าในทุกแขนงบนโลกยุคไร้พรมแดน ทำให้ความเจริญทางวัตถุทวีความรุนแรงมากขึ้น เกิดสภาวะวิกฤตด้านจิตใจที่เสื่อมถอย เป็นเหตุให้คนในสังคมมีปัญหาตามมา เพราะขาดการพัฒนาทางด้านจิตใจทำให้คนขาดความรักความเมตตา ขาดน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน เนื่องจากมนุษย์ในสังคมปัจจุบันจึงมัวเมาในความสุขที่ได้จากวัตถุ ไม่มีความพอเพียง มีแต่ความทุกข์และมีความเดือดร้อนเพิ่มขึ้น ผลร้ายจึงเกิดขึ้นกับจิตใจ จากปัญหาอาชญากรรมที่ทุกวันจะยิ่งทวีสูงขึ้น การทะเลาะวิวาท การเบียดเบียน การสงคราม ความขัดแย้ง แข่งขันชิงดีชิงเด่น เอารอดเอาเปรียบ ปัญหาโจรผู้ร้าย ลักขโมย จี้ปล้น ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนหนึ่งเกิดจากความเสื่อมถอยของจิตใจ (ขวัญใจ จริยาทัศน์กร, 2551: 86) ดังนั้น การเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรมในสังคมไทยจึงเป็นสิ่งจำเป็นและถือเป็นความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่ต้องหาแนวทางแก้ไข

ความจริงคืออะไร

ความก้าวหน้าของศาสตร์ด้านต่าง ๆ ในยุคปัจจุบันเป็นผลมาจากการแสวงหา และสะสมความรู้เพื่อตอบสนองต่อความอยากรู้อยากเห็น และเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาของมนุษย์ แนวคิดเกี่ยวกับความจริงที่รู้จักกันโดยทั่วไปมักจะเห็นว่า ความจริงก็คือการกล่าวถึงสภาพที่สอดคล้องกับความเป็นจริง (reality) ที่เกิดขึ้น (อนุสรณ์ ลิ้มมณี และวรวลัญช์ โรจนพล, ม.ป.ป.: 8)

ตามแนวพุทธปรัชญา หรือปรัชญาตะวันออกแบ่งความจริง หรือ “สัจจะ” ไว้ 2 ระดับ ได้แก่ (พระเทพเวที. 2553: 318)

1) ความจริงระดับนามบัญญัติหรือระดับพื้นฐาน เรียกความจริงระดับนี้ว่า “สมมติสัจจะ” (Conventional Truth) ได้แก่ความจริงที่มีใช้เป็นจริงด้วยตัวมันเอง หากแต่เป็นความ

จริงที่เรียกกันโดยนามบัญญัติหรือความจริงโดยสมมุติโดยถือว่าสิ่งต่าง ๆ มิได้เป็นจริงหรือมีอยู่จริง โดยสภาพของมันเองแต่เป็นจริงเพราะมนุษย์สมมติขึ้น หรือมีมติร่วมกันว่ามันเป็นจริงเช่นสมมุติเรียกสิ่งหนึ่ง ๆ ที่มีลักษณะร่วมในประเภทเดียวกันว่า รถ บ้าน แก้ว อัญญาปรีดา เป็นต้น เพื่อสะดวกในการเรียกขานและใช้เป็นภาษาสัญลักษณ์เท่านั้น

2) ความจริงระดับสภาวะหรือระดับสูง เรียกว่า “อริยสัจจะ” หรือ “ปรมัตถสัจจะ” (Absolute Truth) ได้แก่ ความจริงที่เป็นจริงโดยสภาวะของสิ่งนั้น ๆ เอง เช่น กฎไตรลักษณ์ (Three Characteristics) หรือส่วนประกอบของน้ำบริสุทธิ์ที่ประกอบด้วยธาตุไฮโดรเจน 2 ส่วน และออกซิเจน 1 ส่วน (H₂O) เป็นต้น ซึ่งเป็นระดับที่จำเป็นต้องใช้ปัญญาในการทำความเข้าใจ

จากการศึกษาวิจัยของ อนงค์ภัทร์ ทรัพย์กนกมาศ (2561: 204) เรื่อง ความจริงของชีวิตในทัศนะพุทธศาสนา พบว่า ชีวิตเป็นส่วนประกอบของนามรูปหรือวิวัฒนาการมาจากนามรูปแต่นามรูปก็มีขึ้นโดยอาศัยเหตุปัจจัย ชีวิตไม่ใช่ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยความบังเอิญ แต่ทุก ๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ล้วนแล้วแต่มีเหตุปัจจัย เกิดขึ้นเพราะมีเหตุปัจจัยความเป็นไปในชีวิต การกระทำของมนุษย์การพัฒนาชีวิต สิ่งเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นได้เพราะอาศัยเหตุปัจจัย ด้วยเหตุนี้เหตุปัจจัยจึงเป็นตัวการสำคัญสุดในชีวิตในฐานะเป็นตัวผลักดันให้ชีวิตก้าวเดินไปในทิศทางต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ในการพัฒนาสังคมจึงต้องทำให้ร่างกายส่วนที่เป็นรูปอยู่ได้อย่างเหมาะสมแก่การใช้ งาน และการพัฒนาจิตใจให้เกิดความเมตตาเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเริ่มด้วยหิริโอตตปะสละความเห็นแก่ตัวออกไป เพราะตัวเราเองหรือสิ่งทั้งหลายล้วนอาศัยซึ่งกันและกัน จะเห็นแก่ตัวอย่างเดียวไม่ได้เพราะจะทำให้ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ขาดลง ปัญหาต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นเพราะสิ่งนี้เนื่องกันเหล่านั้นถูกต่างคนต่างทำลาย ด้วยเหตุนี้ตามหลักปฏิจจสมุปปาทจึงไม่น่าจะทำให้สังคมมีปัญหาได้ถึงจะมีก็น่าจะมีน้อยที่สุด ถ้าหากยังไม่สามารถตัดกระแสปฏิจจสมุปปาทสายเกิดทุกข์ได้แล้ว จิตก็ไม่มีทางที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ไปได้

ความจริงเป็นเงื่อนไขที่สำคัญในการยืนยันว่าอะไรคือความรู้ แต่ก็มีข้อโต้แย้งว่าเราจะรู้ได้อย่างไรว่าอะไรเป็นความจริงหรือไม่จริง แนวคิดเกี่ยวกับความจริงที่รู้จักกันโดยทั่วไปมักจะเห็นว่า ความจริงก็คือการกล่าวถึงสภาพที่สอดคล้องกับความเป็นจริง (reality) ที่เกิดขึ้น เช่น อากาศหนาวจัดทำให้เกิดน้ำค้างแข็ง การพิจารณาความจริงในอีกแง่หนึ่งก็ชี้ให้เห็นในทำนองใกล้เคียงกันว่า ความจริงคือการกล่าวถึงสภาพที่สามารถยืนยันได้ว่ามีอยู่จริง อาทิ ความรู้ที่ว่าความร้อนทำให้น้ำเปลี่ยนสถานะเป็นไอน้ำได้ สามารถยืนยันได้ด้วยการต้มน้ำโดย

อาศัยความร้อนสูง เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตาม การยอมรับว่าอะไรจริงหรือไม่จริงก็ยังมีข้อโต้แย้งอยู่มากมาย ด้วยเหตุที่การยอมรับต่อความเป็นจริงที่เกิดขึ้นหรือข้อยืนยันที่นำมาเสนออาจจะแตกต่างกัน (อนุสรณ์ ลิมมณี และวารวल्लीช์ โรจนพล. ม.ป.ป.: 6)

ทำไมต้องเปรียบเทียบความจริงกับเด็กน้อย

กายนี้ไม่มีใครสร้าง ไม่มีใครก่อขึ้นมา แต่กายนี้ก็เป็นสิ่งที่มีไข่มิใช่เหตุ มิเกิดขึ้นเพราะเหตุมี และดับไปเพราะมีเหตุดับ เหตุของมันนั้นมีไข่มิใช่เป็นสิ่งที่ป็นปัจจัยภายนอก (ส.ส., 15/551/189) วิเชียร ชาญทรบุญทริก และคณะ (2552) ได้นำพระพุทธพจน์มาสรุปไว้ถึงความจริงของชีวิตตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยเยาว์ไว้ว่า ในพุทธพจน์แสดงสาเหตุแห่งการเกิดของสรรพสัตว์ว่ามี 3 อย่างคือกรรม วิญญาณ และตัณหา ทำให้สรรพสัตว์ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารเรื่อยไป เมื่อมีองค์ประกอบทั้ง 3 แล้ว มนุษย์ย่อมก้าวลงสู่ครรภ์ของมารดา ในมหาตัณหาสังขยสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ 12 พระพุทธเจ้าได้ ตรัสถึงองค์ประกอบที่ทำให้สัตว์ก้าวลงสู่ครรภ์มารดาไว้ว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลายเพราะความประชุมพร้อมแห่งปัจจัย 3 ประการ ความเกิดแห่งทารกก็มีในโลกนี้คือ มารดาบิดาอยู่ร่วมกัน แต่มารดาอย่าไม่มีระดู และทารกที่จะมาเกิดยังไม่ปรากฏ ความเกิดแห่งทารกก็ยังไม่มาก่อน ในสัตว์โลกนี้มีมารดาบิดาอยู่ร่วมกัน มารดามีระดูแต่ทารกที่จะมาเกิดยังไม่ปรากฏ ความเกิดแห่งทารกก็ยังไม่มาก่อน ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อใดมารดาบิดาอยู่ร่วมกัน มารดามีระดูด้วย ทารกที่จะมาเกิดก็ปรากฏด้วยเพราะความประชุมพร้อมแห่งปัจจัย 3 ประการอย่างนี้ความเกิดแห่งทารกจึงมี”

เด็กมีความไร้เดียงสา ความใสซื่อบริสุทธิ์ ถึงแม้ว่าพฤติกรรมของเด็กบางครั้งจะดูไม่น่ารัก แต่ก็ทำไปด้วยความไม่รู้ว่าจะดีหรือไม่ควร ซึ่งล้วนแล้วแต่เกิดเพราะความอยากรู้อยากเห็น อยากรอง ทั้งนี้ เด็กทุกคนล้วนมีโลกแห่งความฝันและจินตนาการทั้งสิ้น ซึ่งโดยธรรมชาติของเด็กนั้นมีความอิสระเสรีทั้งด้านความคิด และการกระทำ อะไรคือความจริงและอะไรคือความฝัน เด็กจะแยกไม่ออกว่าเรื่องใดจริง เรื่องใดไม่จริง เพราะบางเรื่องเกิดจากความฝันหรือจินตนาการที่ได้จากการเห็น การฟังนิทาน ส่งผลต่อจิตใจและอารมณ์ของเด็ก ซึ่งเราสามารถมองเห็นจินตนาการของจิตไร้สำนึกที่เด็ก ๆ สื่อออกมา ซึ่งเป็นจินตนาการที่ซื่อสัตย์บริสุทธิ์ ไร้เดียงสา ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องราวที่เด็กแสดงออก เด็กมักชอบอยู่ในโลกของความคิด

ฝันและจินตนาการเพราะทำให้มีความสุข การแสดงออกที่ชื่อ บริสุทธิ์ เรียบง่าย ไร้จริตมายา มีแต่ความสวยสด งดงาม ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ทำให้เด็กมีเสน่ห์อันเกิดจากจินตนาการตรงของเด็กเอง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549: 231-232) การเปรียบเทียบความไร้จริตมายาของเด็ก ความบริสุทธิ์และไร้เดียงสาของเด็ก ๆ เห็นได้จากการตอบคำถามด้วยความจริงใจและตรงไปตรงมา ความรักความผูกพันที่เด็ก ๆ ที่มีต่อครอบครัวของตน ความเอื้ออาทรห่วงใยต่อผู้คนรอบข้าง (กองวิจัยตลาดแรงงาน. 2556: 8) อันเป็นพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกถึงคุณธรรมจริยธรรมของเด็ก จากการศึกษาวิจัยของ เปรม-วราพร พิณจิรวิทย์ (2558: บทคัดย่อ) เรื่อง การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนอนุบาล 1 โดยการประยุกต์ใช้การวิจัยเป็นฐานโรงเรียนบ้านสามหลัง อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมนักเรียนเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมพื้นฐาน 8 ประการ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ สามัคคี สะอาด มีวินัย สุภาพ มีน้ำใจ ซื่อสัตย์ ประหยัด และขยัน ตามลำดับ

การเปรียบเทียบความไร้จริตของเด็กเสมือนผ้าขาวผืนใหญ่ ที่จะแต่งแต้มสีให้เลอะเทอะหรือสวยสดใส คงสุดแต่ผู้ใหญ่จะกวัดแกว่งปลายพู่กัน (ชาญยุทธ ปะวะซัง, 2550) นั้นคงไม่ผิดนัก เพราะจากงานวิจัยของว่า ขวัญใจ จริยาทัศน์กร (2551: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมให้กับเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า ระดับคุณธรรมและจริยธรรมของเด็กปฐมวัยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยอันดับแรก คือ มีความกตัญญูตเวที รองลงมา คือ มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีเมตตากรุณา มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น ตามลำดับ ส่วนอันดับสุดท้าย คือ มีความประหยัด รู้จักใช้ และรักษาทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม

มนุษย์เกิดมาเพื่ออะไร

นับตั้งแต่เราเกิดมาจำความได้กระทั่งถึงขณะนี้ หลายคนเคยถามตัวเองบ้างหรือไม่ว่า “เราเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่ออะไร และเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร?”

1. ทศนะของท่านพุทธทาสภิกขุ

ท่านพุทธทาสภิกขุปรมาจารย์ในทางพระพุทธศาสนาได้ตั้งคำถาม และให้คำตอบถึงการเกิดและวัตถุประสงค์ของการเกิดไว้โดยจำแนกตามพฤติกรรมของคนในสังคม ดังนี้ (พุทธทาสภิกขุ, 2538)

1) พวกที่เกิดมาเพื่อกิน เรื่องกินนับเป็นเรื่องเป็น ครั้นไปติดในรสอาหารเข้าก็หลงใหลในเรื่องการกิน คุณสม้ยนี้สนใจในเรื่องการกินกันมาก ๆ ยิ่งขึ้นทุกที ตามหน้าหนังสือพิมพ์ก็ดี หรือเครื่องมือสื่อสารมวลชนอย่างอื่นก็ดี มีโฆษณาเรื่องกินอย่างมีศิลปะกันยิ่งขึ้น จนเป็นที่เชื่อได้ว่า คนจำนวนไม่น้อยหลงใหลบูชาในเรื่องการกิน เกิดมานี้เพื่อกินนี้จัดเป็นพวกที่ 1

2) พวกที่เกิดมาเพื่อกาม ที่เรียกว่าเรื่องกามนั้นหมายถึง ความสนุกสนาน เอรีดอรรอย ทางตา ทางหู ทางลิ้น ทางกาย ทุกชนิด เพราะว่าเมื่อเสร็จจากเรื่องการกินแล้ว คนก็หันมาเรื่องความสนุกสนานทางอายตนะเป็นส่วนใหญ่นี้เรียกว่า เป็นเรื่องกาม กลายเป็นคนที่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งเหล่านี้ถึงขนาดที่เรียกว่าเป็นทาสด้วยกันทั้งนั้น แม้ที่สุดสุดแต่อบายมุขต่าง ๆ ก็รวมอยู่ในเรื่องของกาม คือความรู้สึกเอรีดอรรอยทางจิตใจ ซึ่งเป็นอายตนะที่ 6 เป็นเรื่องหลงใหลได้ถึงที่สุดด้วยกันทุกอย่าง กล่าวได้ว่าคนเหล่านี้เกิดมาเพื่อกาม คือวัตถุนั้นเป็นที่ตั้งของความใคร่ อันอาศัย อายตนะคือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นเครื่องมือนี้จัดเป็นพวกที่ 2

3) พวกที่เกิดมาเพื่อเกียรติคนเหล่านี้ได้รับการอบรมสั่งสอนมาให้บูชาเกียรติ แม้ชีวิตนี้ก็สละให้เพื่อเกียรติ ถ้าหนทางที่ตนถือเอาสำหรับแสวงเกียรตินั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ผู้อื่น และประโยชน์ตนรวมกันไปก็นับว่าเป็นประโยชน์อยู่มากไม่เป็นที่ตั้งแห่งการดิ้นรนตามวิสัยชาวโลกทั่ว ๆ ไป แต่ในทางธรรมะนั้นถ้าหลงใหลถึงขนาดตกเป็นทาสของสิ่งที่เรียกว่าเกียรตินี้แล้วก็ยิ่งถือกันว่าเป็นสิ่งที่น่าเวทนาสงสารคือยังไม่ดับทุกข์นั่นเอง

อะไรคือเจตนาอันบริสุทธิ์และสัจจะธรรม

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (สมเด็จพระสังฆราชพระสังฆราช องค์ที่ 19 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์) ได้ให้ความหมายของ ชีวิตมนุษย์ว่า ผู้มีจิตใจสูง คือ มีความรู้สูง ดังจะเห็นได้ว่าคนเรามีปัญญาสูง กว่าสัตว์ดิรัจฉานมากมาย สามารถรู้จักเปรียบเทียบในความคิด ความชั่ว ความควรทำไม่ควรทำ รู้จักละอาย รู้จักเกรง รู้จักปรับปรุงสร้างสรรค์ที่เรียกว่าวัฒนธรรม อารยธรรม ศาสนา เป็นต้น แสดงว่ามีความดีที่ได้สั่งสมมา โดยเฉพาะปัญญาเป็นรัตนะ ส่องสว่างนำทางแห่งชีวิต ถึงดังนั้นก็ยังมีคามมีดีที่มากำบังจิตใจให้เห็นผิดเป็นชอบ ความมีดีที่สำคัญนั่นก็คือ กิเลสในจิตใจและกรรมเก่าทั้งหลาย (กลุ่มงานคุ้มครองจริยธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2016)

พุทธทาสภิกขุได้กล่าวถึงการรับรู้ว่า “จิตแท้ เป็นธาตุตามธรรมชาติสามารถรู้ หรือมองเห็น แต่ครั้งมีเครื่องห่อหุ้ม มีอวิชชา เป็นต้น ก็สูญเสียธรรมชาติเดิม ดังนั้น จึงกำจัด อวิชาก็จะมีจิตพุทธะ แต่พึงรู้ว่ามันยากจนเป็นยอดคิลปะ” (พุทธทาสภิกขุ. 2535: 52) มนุษย์เรามีจิตที่บริสุทธิ์หรือเห็นความจริงของธรรมชาติอยู่ก่อน มีอยู่แล้ว ความไม่เห็น ความไม่เข้าใจเกิดขึ้นมาทีหลัง

มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีคุณสมบัติพิเศษกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเพราะมีสติปัญญาสามารถคิดวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ที่ตนเองยังไม่เข้าใจได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง (อนงค์ภัทร์ ทรัพย์กนก มาศ. 2561: 204)

บทสรุป

มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีคุณสมบัติพิเศษกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายเพราะมีสติปัญญาสามารถคิดวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ มีจิตใจสูง เนื่องจากความเป็นผู้มีปัญญา มีเหตุผล (ธรรมชาติ) การใช้ธรรมชาติที่ผิดครรลองของมนุษย์ที่ควรปล่อยทุกอย่างให้เป็นธรรมชาติ กลายเป็นการพยายามควบคุมและแก้ไขธรรมชาติเพื่อสนองต่อความต้องการของตัวเองได้กลายเป็นปัญหาของมนุษย์ที่ไม่มีทางแก้ไขได้ทราบเท่าที่ยังไม่มีและไม่รู้คำว่า “เข้าใจ” และ “พอใจ” ท่านพุทธทาสภิกขุปราษฎ์ในทางพระพุทธศาสนาได้อธิบายเหตุผลของการเกิดมาของมนุษย์ว่า "มนุษย์เกิดมาเพื่อ กิน กาม เภยรติ" เพื่อให้ได้มาซึ่งความปรารถนาสิ่งๆ ที่เรียกว่ากิเลสนี้ทำให้ความเป็นผู้มีปัญญาและผู้มีจิตใจสูงของมนุษย์น้อยลง ด้วยการคิดมากแต่น้อย คิดน้อยแต่มาก (ประโยชน์ที่เกิดจากการคิด) พุดมากแต่น้อย พุดน้อยแต่มาก (ประโยชน์ที่เกิดจากการพูด) และทำมากแต่น้อย ทำน้อยแต่มาก (ประโยชน์ที่เกิดจากการทำ)

เราทุกคนล้วนแล้วแต่ถูกสั่งสอนให้ตระหนักถึงคุณค่าและหน้าที่ในอันที่จะยึดถือสัจจะ และกล่าวแต่ถ้อยคำอันเป็นสัตย์มาตั้งแต่เด็ก ๆ การคิด การพูด การทำความจริงเป็นสิ่งที่ดีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จำขอยกตัวอย่างถ้อยคำอันแสนเสียดแทงที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของความจริงเพื่อพิจารณาว่า “ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย แต่คนที่พูดความจริงอาจตายได้” หลายคนอาจปฏิเสธไม่ได้ ความจริงที่มีประโยชน์เหตุอันใดเล่า หากทว่ากรกล่าวคำสัตย์นั้นกลับเป็นหายนะแห่งเรา ซึ่งถ้าหากเราทำความเข้าใจด้วยการพิจารณากระบวนการ และวิถีแห่งธรรมชาติซึ่งหมายถึงสิ่งที่เกิด ตามเหตุตามผล ความจริงที่มีอยู่หรือดำรงอยู่ตามธรรมชาติของมัน ว่าทุก

อย่างมันมีธรรมชาติของมัน ซึ่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบกฎของธรรมชาติมี 3 ประการ ดังนี้

1. สัพเพ สงขารา อนิจจา สังขารทั้งปวง ไม่เที่ยง
2. สัพเพ สงขารา ทุกขา สังขารทั้งปวง คงทนอยู่ไม่ได้
3. สัพเพ ธมมา อนตตา ธรรมทั้งปวง ไม่เป็นตัวตน

ดังนั้น ความจริงเป็นเรื่องของเหตุผลตามธรรมชาติ เราจะได้รับรู้ถึงอำนาจแห่งความจริง ซึ่งความจริงสามารถสร้างได้ 3 วิธี คือโดยการคิด การพูด และการทำ ธรรมชาติของการคิดนั้นมีพลังแห่งความจริงน้อยที่สุด สูงขึ้นอีกขั้นคือการพูด และการกระทำนั้นสูงที่สุด เหตุผลที่ต้องทำการเปรียบเทียบธรรมชาติของความจริงกับเด็กน้อยนั้นเป็นเรื่องของธรรมชาติการคิด การพูด และการทำซึ่งไร้จริต หัวใจอันบริสุทธิ์ของเด็กที่เปรียบได้ดั่งผ้าขาวผืนใหญ่

ข้อเสนอแนะ

การโกหกสร้างความขัดแย้งสร้างความเข้าใจผิดว่าถูกต้อง อันเป็นผลที่เกิดจากการคิด โดยใช้การพูดเป็นสื่อกลางเพื่อการถ่ายทอด อันจะนำมาซึ่งการบรรลุวัตถุประสงค์ที่เกิดจากการคิดคือการแสดงออก (การทำ) นั่นเอง เราเปลี่ยนอดีตไม่ได้ แต่เราสามารถเปลี่ยนอนาคตได้อย่างยั่งยืนด้วยการคิด การพูด และการทำอันมีความจริงเป็นที่ตั้ง ความจริงจะแก้ไขปัญหาทุกอย่างในโลก และทุกอย่างในโลกจะถูกแก้ไข และแก้ไขได้ด้วยความจริงเท่านั้น และเป็นความจริงที่สร้างจากความรักที่บริสุทธิ์

เอกสารอ้างอิง

- ชุมชนปาฐกถาชุดพุทธธรรม. (2535). *พุทธทาสภิกขุ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต). (2553). *พุทธธรรม ฉบับปรับปรุงและขยายความ*. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ: บริษัท สหธรรมิก จำกัด.
- พระเทพเวที. (2533). *วิธีคิดตามหลักพุทธธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ปัญญา.
- วิเชียร ชาบุตธนุตรีก, โสภา ตีสองเมือง และเมรินทร์ นวบุศย์. (2552). *ความจริงของชีวิต*. กรุงเทพฯ: เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.

- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย (เล่มที่ 1) แนวคิดเชิงทฤษฎีวัยเด็กตอนกลาง*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันราชานุกูล กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข.(2559). *คู่มือการดูแลเด็กวัยเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม-อารมณ์ สำหรับบุคลากรสาธารณสุข (ฉบับทดลองใช้)*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- กองวิจัยตลาดแรงงาน. (2556). ผลการสำรวจอาชีพในฝันของเด็กไทย ประจำปี 2556. *วารสารสถานการณ์ตลาดแรงงานภาคตะวันตก*. 5(4).
- ขวัญใจ จริยาทัศน์กร. (2551). บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรมให้กับเด็กปฐมวัย. *วารสารวิจัย มสค.* 4(3).
- อนงค์ภัทร์ ทรัพย์กนกมาศ. (2561). ความจริงของชีวิตในทัศนะพุทธศาสนา. *วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร*. 38(4).
- อารีย์ นัยพินิจ, ภัทรพงษ์ เกริกสกุล และธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร. (2557). การปรับตัวภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา*. 7(1).
- กลุ่มงานคุ้มครองจริยธรรม สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2016). 100 คำสอน สมเด็จพระสังฆราช. บทความคุณธรรม. สืบค้นเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2555 แหล่งสืบค้น <http://ethics.nso.go.th/index.php/moral/29-100>
- ชาญยุทธ ปะวะซัง. (2550). มาช่วยกันสร้างต้นแบบดี ๆ กันเถอะ. คม ชัด ลึก. ฉบับที่ 409 วันที่ 15 ตุลาคม 2007 สืบค้นเมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2562 แหล่งสืบค้น <http://www.nationejobs.com/citylife/content.php?ContentID=799>
- อนุสรณ์ ลิ้มมณี และวรวัลลัญช์ โรจนพล. (2559) ประชาธิปไตยและวิธีการแสวงหาความรู้ทางรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ สืบค้นเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2562 แหล่งสืบค้น <https://www.stou.ac.th/Schoolnew/polsci/UploadedFile/>
- เปรมวรารพร พิณจิริวิทย์. (2558). *การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนักเรียนอนุบาล 1 โดยการประยุกต์ใช้การวิจัยเป็นฐานโรงเรียนบ้านสามหลัง อำเภอศรีสวัสดิ์ จังหวัดกาญจนบุรี*. หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี.